

Stadskanaal, 26 september: Seminariumdag 1964

Voor de tweede maal in de geschiedenis van het Ned. Bapt. Theol. Seminarium vond de opening van het nieuwe studiejaar niet plaats op de eigen, vertrouwde Vinkenhofbodem, maar in een van de Gemeenten, die met elkaar in zekere zin de geestelijke bodem van het Seminarium vormen. Een zinvolle omschrijving van de bedoeling van een seminariumdag zou, geloof ik, zijn: Het brengen van het Seminarium in de Gemeente.

Seminariumdag 1964: Een mooi, nieuw kerkgebouw in Stadskanaal, docenten, studenten, vier sprekers met evenzovele onderwerpen, een muziekkorps, een jeugdkoor, een studentenkoor (?), een studentenduet (!) en een niet geheel gevulde zaal met belangstellenden.

Seminariumdag 1964: Is het Seminarium in de Gemeente gebracht? In absolute zin is bovenstaande vraag natuurlijk nooit met „ja” te beantwoorden. Immers: het eigenlijke van het Seminarium, het seminariumleven, functioneert alleen in de beslotenheid van de Vinkenhofgemeenschap en laat zich niet voor een paar uur ergens in een Gemeente vóórleven. Maar in deze zin moet men de genoemde vraag ook niet stellen. Gemeente en Seminarium vormen een eenheid in de opdracht van de Heer om alle volken der aarde tot Zijn discipelen te maken. Het Seminarium is in de Gemeente gebracht, wanneer Seminarium en Gemeente deze verbondenheid duidelijk voor ogen staat en zij de hieruit voortvloeiende verantwoordelijkheid t.o.v. elkaar in de Heer aanvaard hebben. Iemand die de seminariumdag in Stadskanaal heeft meegemaakt, en het gesprokene achteraf nog eens heeft overdacht, kan tot de ontdekking zijn gekomen, dat de onderwerpen van de middag- en avondsamenkomst een verschillend karakter droegen.

De onderwerpen van de middagsamenkomst hadden het karakter van een beschouwing over enkele wezenskenmerken van het ambt waarvoor studenten aan „de Vinkenhof” opgeleid worden: Ds H. v. d. Werf: „Is soms ook het zaaien moeizaam”, en ds J. Bouritius: „’t Is goed als na ons anderen maaien.” Gods akker is de wereld. Het evangelie van Jezus Christus is het zaad. De zaaiers zijn die christenen, die de hen door de Heer opgedragen taak uitvoeren. Véél uitgestrooid zaad komt echter nooit tot ontkieming, en veel ontkiemd zaad groeit niet op de juiste manier uit. Bovendien wordt door anderen met veel succes anti-christelijk zaad gestrooid. Dit alles gaat niet buiten Gods zaaiers om. Gods arbeiders zijn geen zaaimachines. Het zijn niet slechts hun zaaierende handen die bij ’t werk zijn betrokken maar ook hun hart, hun verstand, ja hun hele persoon. En daarom kan het zaaien soms een moeizame zaak zijn.

Gods arbeiders zijn strikt genomen geen belangrijke personen: God Zelf is het, Die aan het gezaaide de wasdom geeft, en tevens de Heer van de oogst is. Deze kant van het arbeider-Gods-zijn komt nogal eens in botsing met de menselijke eerzucht en geldingsdrang. God laat hem soms oogsten wat anderen gezaaid hebben, maar dat mag hem niet eigenwijs maken. En God laat anderen vaak oogsten wat hij gezaaid heeft, maar dat mag hem niet ontmoedigen. Het gaat om de Heer en om de oogst, en daarom moet de arbeider in een vrijheid t.o.v. eigen belangrijkheid staan, die hem kan doen zeggen: „’t Is goed als na ons anderen maaien.”

Tegen de achtergrond van dit beeld van het arbeidersschap Gods werd in de avondsamenkomst een appèl gericht tot Gemeenten, docenten en studenten: Ds. W. Veenstra: „Heer, beziel hen die gereed staan”, en drs. J. Reiling: „Waar zijn de zaaiers?” Dienstknecht van de Heer zijn stelt eisen, waaraan ook de meest begaafde dienstknecht niet zelf kan voldoen. Daarom is het gebed om de bezieling door Gods Geest een levensnoodzaak. Een levensnoodzaak: niet alleen voor de studenten die gereed staan om de opleiding tot predikant te ontvangen, maar ook voor de docenten die gereed staan om hun aandeel in die opleiding te geven, en ook voor de Gemeenten die gereed staan om de studenten de mogelijkheden te bieden hun opleiding te ontvangen. Studenten, docenten en Gemeenten moeten daarom voor elkaar de Heer om bezieling bidden.

Bieden aard en werkzaamheden van het voorgangersambt veel aantrekkelijks? Is het dienen van Gods Gemeente een begeerlijke zaak? Een voorganger moet zich veel dingen bewust ontzeggen kunnen. In financieel en maatschappelijk opzicht kan hij niet meekomen met mensen uit bijv. het bedrijfsleven, die een vergelijkbare opleiding genoten hebben. Op ander gebied kan het voorgangersambt echter wel in aantrekkelijkheid concurreren met functies uit het bedrijfsleven. Voor degene die zich door de Heer geroepen weet, en deze roeping van dag tot dag in gehoorzaamheid aan de Heer uitleeft, biedt het voorgangersschap een machtige levenstaak en een rijke levensvulling. Grote maatschappijen sparen kosten nog moeiten om de studerende jeugd te wijzen op de aantrekkelijke kanten van het vervullen van een functie in hun bedrijf. De Gemeente mag uiteraard nooit een dergelijke weravingsactie voor a.s. voorgangers op touw zetten. Maar wel moet de vraag gesteld worden of het leven van de Gemeente zodanig is, dat de aantrekkelijke kanten van het dienen van de Heer in Zijn Gemeente de jeugd duidelijk onder ogen komt.

Waar zijn de zaaiers? De potentiële zaaiers zijn in de Gemeenten. Zijn de Gemeenten voor deze potentiële zaaiers echter hun eigen aanbeveling? Seminariumdag 1964: Is het Seminarium in de Gemeente gebracht? We hebben aan het begin van dit artikel geschreven, dat men, om deze vraag te kunnen beantwoorden, haar eigenlijk als volgt moet lezen: Hebben Seminarium en Gemeente hun verbondenheid beleefd en de hieruit voortvloeiende verantwoordelijkheid t.o.v. elkaar in de Heer aanvaard? We hopen, dat het verslag van Seminariumdag 1964 duidelijk heeft gemaakt, dat hetgeen in Stadskanaal geboden werd, de voorwaarden bevatte om Seminariumdag 1964 in deze zin tot een geslaagde dag te doen zijn.

O. H. de Vries,
sekr. N.B.T.S.G.
„John Smyth“.